

vi have hørt derfor, og dertil kunde jeg have lyst til at sige i en anden Forstand, end den højtærede Minister benyttede det for: Paa hvis Vegne have de talt? De have talt for Kommunens Interesser i en vis Forstand og for Selvstændighed i den kommunale Myndighed i en anden Henseende. Men de have ikke talt paa Skatteydernes Vegne. De have glemt Hovedhensynet til Skatteyderne, hvis Interesser vi ogsaa ere kaldede til at varetage. Jeg vil gøre opmærksom paa, at hvad der hidtil har ledet os i denne Sag og ligget til Grund for hele Regeringens Forslag fra først til sidst under alle Samlinger og med Rigsdagens Tilslutning, det er dette, at man paa den Tid, hvor man laver ny Skatter i større Maalestok, har at tage et væsentligt Hensyn til Skatteydernes Tarv og Krav. Og nu minder jeg de ærede Herrer om, at det, vi gøre paa Statsskatternes Omraade, er dette, at vi sige: Vi gaa hen og belaste den personlige Formue for Fremtiden med Skatter til Staten, som den hidtil har været fri for at bære, og til Gengæld slaa vi af paa de faste Ejendomsskatter til Staten. Derfor lægge vi paa Kjøbenhavns Befolkning en hidtil ukendt høj personlig Skat til Staten — det er omkring 2 pCt., det drejer sig — det gøre vi og ville gøre det med Erkendelse af, at Kjøbenhavns Befolkning her beyrdes meget, lad mig kalde det, til Favør for Landejendommene. Og saa sige vi: Da vi lægge denne Skat paa Kjøbenhavns Befolkning, maa vi paa samme Tid, ligesom vi gøre det i det øvrige Land, fritage Kjøbenhavns Befolkning for den hidtilværende Bygningsafgift til Staten. Det er det, det drejer sig om. Jeg tager det med endnu, at man paa Kjøbenhavns Befolkning lægger ny Skatter til et Beløb af 2 Mill. Kr. i personlige Skatter mod, at de da blive fri for at svare til Staten 1 Mill. Kr. af den hidtil værende Bygningsafgift. Saa ere vi færdige for Statens Vedkommende. Men saa siger Staten paa samme Tid: Nu kunde vi ganske vist lade det vedblivende gaa i Kommunerne som hidtil, men da vi lægge saa store personlige Skatter til Staten for Fremtiden paa Befolkningen, saa ville vi søge ved de Love, vi nu lave, at lette de personlige kommunale Skatter for Befolkningen noget ved at give Kommunerne Adgang til at lægge Skat paa de faste Ejendomme. Man giver derfor Kjøbenhavns Kommune Ret til at lægge Skat paa sine faste Ejendomme i sin Favør af 1 Mill. Kr., hvorom man siger, at Meningen med den saa er, at

Kjøbenhavns Befolkning fritages for en Mill. Kr. i sin personlige Skat. Ellers er hele det System, vi hidtil have haft med Hensyn til Beskatningen, forkert. Man kunde gaa en anden Vej, man kunde have sagt: Godt, vi sætte de 2 pCt. til Staten, der maa I finde Jer i de 2 pCt., men vi beholde de andre personlige Skatter, 3 pCt. Det vilde sige, at Kjøbenhavns Befolkning vilde komme til at svare i Indkomstskat til Stat og Kommune 5 pCt. Men det vilde ikke være retfærdigt, og — i Stedet derfor, siger man vi gaa den retfærdigere Vej over for hele Befolkningen, idet vi lade Kjøbenhavns Befolkning nøjes med 2 pCt. i personlig Kommunalsskat, mod at den svarer Bygningsafgiften med 1 pCt. Og det gøre vi yderligere, fordi vi synes, vi skyldte Befolkningen i Landet, at naar vi indføre saa store personlige ny Statsskatter, saa maa vi ogsaa sørge for, at man ikke paa samme Tid, som dette sker, bliver ved at lægge store personlige kommunale Skatter paa den. Derfor har man i § 33 ogsaa begrænset de øvrige Kommuners Ret til at udskrive en højere personlig Skat end det Skattebeløb, der har været paalignet i Aarene 1901—02. Man har altsaa behandlet i saa Henseende Kjøbenhavns Befolkning ganske, som man behandler de øvrige Byers, og jeg kan ikke se andet, end at det er retfærdigt, at vi paa dette Tidspunkt holde paa de samme Principper, som tidligere have været gældende. Og naar vi nu skabe en ny Indtægtsskat til Staten, saa mener jeg, at det er i Statens Interesse, at vi ikke gøre den upopulær og paa samme Tid blive ved at lægge høje Byrder paa Folk i Form af personlige Afgifter til Kommunen. Dette er Motivet til, at vi have sagt, at hele Systemet maa gaa den Vej, at man i Kjøbenhavns Kommune maa gaa ned til 2 pCt. for de personlige Skatter og lægge den ene Million paa Ejendommene. Jeg kan ikke se andet, end at det er retfærdigt, og at vi med Rette kunne sige til Kjøbenhavns Kommune: Ved denne Skattereform maa I blive paa dette Trin, og saa maa I ad anden Vej søge at klare jer og finde jer i Overgangstidens eventuelle Besværligheder.

Jeg skal indskrænke mig hertil paa Grund af den langt fremrykkede Tid, og jeg skal kun føje til, at man jo kan male Tal op mere eller mindre store og sorte, og at jeg tror, at man nu sætter dem meget højere end egentlig nødvendigt for at skræmme os af Kommunehensyn til at gaa bort fra de Principper, vi hidtil have